Pro Posteriori Analisi

1 Scias quales dico in nobis n. ē reminiscentias, nec animabus nostris fuere ingenitos a-
liqs aus sciarum. De habitibus tn̄ pbabilior ē sn̄ā fuisse inditos, et infusos animabus
nostris in creatē istarum, ad sciās, qs ꝯparare solent.

2 1um prium in cognoscendo ē ꝓpō̈ imediata demonstrationis, et ab alio prio indemonstrabi-
lis. Diuiditr in Dignitatē et Positionem.

3 Propositio p se nota ē quæ ex tris pōt. Vnde si oē 1m priū sit ꝓpō̈ p se nota, tn̄ n. oīs ꝓpo-
sitio p se nota ē primum prium.

4 Ad 1a pria nulli dantr hās neqȝ inditi, aut infusi, neqȝ 1a pria pount cognosci a pri-
ori sȝ a posteriori; ꝓpō̈ tn̄ p se nota cognosci pōt a priori.

5 Hās rōnales ꝯcurrentes ꝯ pōis ad aās st uitales in aā 1o. Neqȝ hās supnales, neqȝ lumen
gloriæ st uita in aā 1o; neqȝ aās supnālis hās, neqȝ visio bēā rū(?) luminis gloriæ st
vita in aā 2o. Spēs aūt memoratiuæ, ~~neqȝ et intelligibiles~~ st ēt uita in aā 1o; n. ita spēs

6 impsssæ ab obiēs missæ; at uō pōtē tū nutritiua, q̄m appetitiua q̄m cognoscitiua st uitales pon expē prij q̄m expē tri.
Tam ad assensum 1i prij q̄m ꝓpōis p se notæ narīo necessitatr intlūs tris illorū penetratis.

7 Ante drōēm duplex dēt prēcedere ꝯnotio, n. q̄ ad an ē et q̄ ad q̄d ē. Tria st prēcognita subiectū, pas-
sio et Medium. 1e subiectō, medio, et passione duplex dēt prēcedere ꝯnotio q̄ ad an ē, q̄ ad q̄d ē.

8 Neqȝ de subiectō, medio et passione ab sē ē naria ꝯnotio nōīs, et cognitis trōrū uocalium.

9 Neqȝ ꝓmissæ frāles neqȝ cōuiuæ st cōē physicæ cōis.

10 quælibet ꝓmissa pōt se sola existere q̄n extat cōō; at uō neqȝ diuitis pōt utraqȝ ꝓ-
missa existere q̄n extāt cōō.

11 Cōō q̄ talis neqȝ diuitus existere pōt q̄n istæ ꝓmissæ salē adhuc extant.

12 Vnde ꝯplat cōō q̄n reflectat sā ꝓmissas, sē sā hōnitē cōē.

13 Non alitr pōt intlūs vnico aū assentire tōti demonstrationi sē syllo.

14 Recordaō ꝓmissarū sufficit ad eliciendam cōēm, si uō purus hās.

15 Oraō ē syllus efficiens scire.

16 Scia q̄druplici de capite pōt corrumpi.

17 Cyrculus ē frālis ꝯuersio argumentationis: ꝯplat Cyrculus frālis, et ē vitiosum.

18 Cyrculus Malis ē Malis ꝯuersio argūūs; talis Cyrculus pōt admitti.

19 Scia ē scire cām ꝯ q̄m res ē, et illius cām ē, et fieri n. pōē, ut aliter se res hēat. Opinio
20 ē assensus ostrātis uniius prij ꝯdictionis ꝯ formidine alterius.

Pro Topicis.

1 Adæqta ē divisio sylli sm̃ mãm sumptam sit in se et q ad nos in Doctrinum, Dialecticum, Sophysticum, et Pseudographum. eius collectioẽ explanando.

2 Ex duabus pmissis loge Homogeneis seqtr̃ Cclõ Homogenea

3 Ex duplici pmissa de fide hanã et Theologica, Cclõ seqtr̃ Homogenea

4 Ex duplici pmissa putata de fide Divã, et hanã, q̃ tñs nõ sint, seqtr̃ Cclõ Pseudographa et fa.

5 Illud ploquum, Cclõ seqtr̃ deteriorem pmissam, ē vũm.

6 Pmissa Scifica ē deterior de fide Divã; Probabilis deterior scifica et Physica; Erronea deterior pbabi; Sophystica, deterior õib

7 Qndo aliq pmissa ē Sophystica, semp Cclõ talis ē. et similitr;

8 Qndo una pmissa ē Probabilis et alia Pseudographa, tunc Cclõ ē Sophystica

9 Et una pmissa sit de fide Divã, si tñ alia ~~sit~~ pbabilis, Pseudographa et Sophystica, talis erit Cclõ.

10 Qndo una pmissa ē scifica, et alia de fide Divã, Cclõ ~~seqt~~ seqtr̃ ē Physicã.

11 Error et Sciã de eod obtõ in eod intu, nec divinitus dari pount et pdivsa media

12 Sciam et fidem astto dari poẽ in eod intu de eod obtõ indivisibili pp diursa media

13 Scia et opinio tum in eo ij in exitele formidolosa, nec divinitus dari pount de eod obtõ in eod intu et pdivsa media

14 Utrũ saltẽ in divsis locis possit dari in eod intu de eod obtõ scia et opinio, et sciã et Error? nullo mo.

Finis Laus Deo.

Virginique

Matri.

Pri Carminib Collectionib cõ Logcæ De Dib:

Postq̃m plij diuitoes Artij scriptæ fuerunt, diuisimus Arte s rõe dignitatij in inferiores et superiores; hæ dicuntr Thya, phiã, et Scię mãles nec n' Iuris pfessæ; Inferiores dicuntr ab õib ẽẽ 14 · 1æ septẽ st liberales, ut Gramatica, Rethorica, Dialetica, seu Logiã, Arismetica, Musica, Giometria, et Astronomia · Aliæ septẽ st seruiles, ut Agricultura, Venatoria, Militaris, Fabrilis, Chyrurgica, Textria, et Nautica, qut disticho hæ uidetr. Liberales; Lingua, Tropus, Ratio, Numerus, Tonus Angulus, Astra

Seruiles. Rus, Nemus, Arma, Faber, Vulnera, Lana Ratis.

Abstraõ pij. Qlitas gtã, st spẽs emissa ab obtõ ad pot suã, et hæc pot intra

hæc pri pducit sua spẽ expssa, et mittit sua impssã ad phantasiã, et hæc q̃ sit magis interna pot pducit phantasma exsp̃u; et mittit suã ad intlu agente, et q hæc sit spũalis pducit suã q elevato phantasmate; et mittit suã ad intlu possiente, et q hæc sit spũalis adiuuata ab intlu agente pducit sua expecie expssã quæ dicitr cognitio · etta ·

Proprietates indiuidui qtinentr in hoc carmine infra pscrõ.

Frã, Figa, Locus, Stirps, Nomen, Patria, Tempus ·

Proprium qdruplicitr sumi pot:

1° mõ — qd qpetit soli n' tn õi, ut ẽẽ Gramaticum rũ hõis;

2° mõ — qd qpetit õi n' tn soli, ut ẽẽ bipes ·

3° mõ — qd qpetit omni, soli n' tn semp ut canescere rũ hõis;

4° mõ — qd qpetit õi soli ac semp, ut risibile hõi, et hoc ẽ rigorosum pprium quatuor requiruntr qdioes ad vniuersum · De Arentis;

1ã — qt ea, q̃ queniunt vniuerse sint plura;

2ª — ut sabiã id ẽ essentia in qm queniunt sit una eade qd

3ã — ut in ipsis multiplicetr ·

4ã — ut ab ipsis plarit exigitr sẽ eod mõ participetr ·

Species olium collectio pitga,

qd pot ẽẽ pparari de plib, l ẽ eius qdditas l n', si ũm l ẽssta l pars; si tota ẽ spẽs; si pars, l ẽ q mũn mõ, et ẽ gũs l q mũm frie, et e drã · l n' ẽ eius qdditas, st qlitas, seu accns, e hoc l ẽ qdnarium, et ẽ pprium, l qd qtingens et ẽ accidens, atq illa ẽ bõa diuisio, quæ fit in membra opposita, et hæc ẽ, hic l ẽ tn̄ · qo ẽ bõa diuisio ·

ethymologia nois pontis signat ponti qd grece idē ac cathegoria, id ē series rerū.

octo conditiones ad ponendū requisitas ptinentr his carminib

expē vocis — Vox una et simplex, res cōtinua loquendis.

expē rei — Entia p se, finita, realia, tota

q̄druplicitr — pōt sumi subiectum 1 pōt sumi

1ō — vt subiectū informationis qd nihil infodat sed cōmunicat ipsius et sustentare ut aīa ratiōalis q̄ ē subia, et in hūt corpus.

2 subiectū adhesionis, — Dicit qd fa ei adhaerent ut existat ipsa fā, ut mūs substantialis creatus adhaeret rationalitati.

subiectū eductionis. — Dicit qd fā alliciat eē ab illo ingrē cū malis, ut fā maleg a materiis;

subiectū inhaesionis — Dicit dependentia ab subiecto alig ut existat, qd qui exit sit adaeqte distinctu ati fā, et haec indigentia sēu dependentia ē cōstitutiua accidentis.

q̄t modis possit una res ēē in alio cōtinetr his carminibus.

Insunt pars, totū, spēs, gnūs utraq fā.

Effecta in causis, tempore, fine, loco.

explantr — ut 1ō manus in corpore 2ō 1 e cōv 3ō hō in aīa 1 e 4ō cōsūt fā utraq sta, substantialis, qm accidentalis in mā, ut fā leonis in eius mā, 1 albedo in lapide; 6 calor in igne 7 e cā 8 āpius in hac die 9 sūt res in fine 9 dives in divitiis suis 10 ut prius in hac aula.

Collectio pontorū. — qa qd pōt existere vel ē rāliter 1 ē ens existens p se 1 nō; si 1ū ē subia; si 2ūm ē accidens, et hoc tū nōmio dicat subiū in gnē, 1 illum dicit respectiue, et ē relatio; 1 ut qd absolum, et tunc rōe molis ē qntitas, 1 rōe fā, et ē qlitas, 1 rōe poā actiuae et ē actio, 1 poā passiua et ē passio; 1 rōe essendi in loco alī, et ē ubi, 1 hic 1 sic et ē situs 1 rōe essendi in tempore et ē duratio, 1 si nullū ex his ē habitus ē; atq nō assignabitr denominatio, quae ad istas nō ptineat. gō ecttā.

series pontalis. — ens diuitr in subiā et accidens; hoc in suas spēs; subiā in increatā, et creatam; increata ē ipse Deus. creata in corpoream et incorpoream, haec in suas spēs ut angeli ecttā, illa in corpus aiatū, et nō animatū, hoc in suas spēs, ut ecttā, aliter in sensitiuū, et siue expers sē nō sensitiuum, qd in suas spēs diuidatr; sensitiuū viuens sē aīal in rāle et irrōale qd partitr in spēs multiplices, rāle in gnū phē ecttā, et tandem pōt fieri p accidens:

Proprietates subiae. 1ā nō ēē in subiecto. 2ā cōuenire univoce. 3ā signare hoc aliqd, recurrit cū 1ā. 4ā nō hēre cōtrariū; haec cōpetit qntiti. 5ā non suscipere magis

aut

~~aut~~ minus, n͠ 9petit q̃ntitati. 6° ẽe susceptiuam 9riorum, et q̃ntitati n͠ 9petit, alteratiuam.

Diuisio q̃ntitatis — q̃ntitas diuidit͠r in 9tinuã, et discretã; hæc subdiuidit͠r in numerũ, et orationem vocale, 9tinuã in ꝑmanente, et successiuam; 9tinua ꝑmanens in Magnitudinem et Nõmagnitudinem; Magnitudo in lineã, supficiẽ, et corpus. Nõmagnitudo in Motũ, et tempus. et linea et aliæ hẽnt alias diuisiões tegt̃ in metã.

Spẽs q̃litatis st̃ quatuor.

1ª spẽs — hab͠s et Disposiõ, hab͠s ẽ q̃litas bñ, ꝟ malè afficiens subiectũ quæ difficile abijci pot͠. ut vg͠ spẽs intellectus intellus, ꝟ phantasiæ. Disposiõ, quæ facile abijci pot͠; ꝟ ut vg͠ spẽs in sensu suum externorũ.

2ª spẽs — naĺis potẽa et Impotẽa; 1ª ẽ q̃litas insita a nã, q͠ res facile agit ꝟ resistit. ad hac reducunt͠ potẽs naĺes frigus et calore virtutẽ Magnetis. Impotẽa, q͠ difficile agit. ut ingeniũ tardũ, debilis potẽa visiua.

3ª spẽs — Patibilis q̃litas et Passiõ, ẽ q̃litas diu ꝑmanens quæ aut sẽum mouet, aut ex motu oritur; ut color natiuus. Passiõ, breui transiens, ut color ex uerecundia, aut uulnerata patientia.

4ª — frã et figã, illa ẽ q̃litas resultans ex terminatõe q̃ntitatis corporis, spectate in subiecto, ut frã, et spẽs externa hois. figã, sm͠ se spectata, ut triangulus.

Actio diuidit͠r — in Immanente et Transeunte, ista ẽ actio q͠ producit͠ extra se ut ignis calore, illa ẽ q͠ manet in ipsa potẽa a q͠ fit ut intellẽo in intellectu. 2° in vitale, et nõ vitale; 1ª ẽ q͠ producit͠ a priõ vitæ 9iuncto ut intellẽo; 2ª q͠ producit͠ a priõ nõ vitæ, ut calor ab igne. 3° in Instantanea, et successiua, hæc ẽ q͠ res in tempore producit͠, illa q͠ res in instanti. 4° in creatiua, et eductiua, 1ª ẽ q͠ res ex nihilo producit͠; 2ª q͠ ex aliq͠ producit͠.

Durationis diuisio. — Diuidit͠r in ꝑmanente, et successiua; successiua n͠ ẽ p̃ter aliã de q͠ agimus. Permanẽs in Naĺe, et supnaĺe, hæc subdiuidit͠r in Duratõẽ ꝑmanente supnaĺe, æternã ac essẽle ꝑpriam, q͠ sola fruit͠r Deus et in Aeternã Participatã, q͠ visiõ bẽã, et lumen gloriæ fruunt͠r, ite Duratiõ ꝑmanens diuidit͠r in æuũ æternitatis q͠ res supnaĺes durant, q͠minus participãt ẽe Diuinũ, vt͠ hab͠s fidei, et spei; Naĺis in æuum, et 9uum alei; æuũ ẽ q͠ durant res naĺes incorruptibiles ut cœli, 9uum, q͠ durant Corruptibiles ut hõ

De Signis

Divisio signi. Signum sumptum magis ad aequate dividitur in naturale, et non naturale hoc in ex institutione, et ex consuetudine. Patet haec divisio, quia vel ratione signi connectitur ex intrinseca natura sua cum signato, vel non; si primum est signum naturale, si 2um hoc sive connectitur est signum non naturale; deinde vel quod significat aliquid et non ex intrinseca natura sua, vel illud significat ex voluntate libera imponentis, vel ex consuetudine videndi illud; si hoc ~~quin est signum ex instituto~~, si hoc 2um est signum ex consuetudine; si 1um est ex instituto ut nomen aliud assignatum [illegible] etc. Deinde instrumentale et formale, et sumitur iam quod signum est et [illegible] quia est in membra opposita, quia formale est non prius cognitum significans; instrumentale est quod prius cognitum.

De Termini

Divisiones termini complexa exponuntur.

Terminus 1o dividitur in completum, et subsumptum. Primum est id quod in propositione ~~enunciatur~~ aliquid enunciatur per affirmationem, vel negationem, ut verbum sit ut homo est animal, homo non est animal, homo est non animal; subsumptum est de quo aliquid enunciatur, ut homo.
2o dividitur tam completum tam subsumptum in mentale, vocale, et scriptum. 3o in partem, et totum ~~[illegible]~~ communis est quod de pluribus dici potest, singularis est quod de uno tantum dici potest, et hic est et singularis, et individuum vagum ad illum reducitur.
4o in superiorem et inferiorem; superior recurrit cum communi, inferior non recurrit cum particulari, quia animal est homo et inferiora, et tamen animal ~~[illegible]~~ est genus, et homo species. 5o in cathegorematicum, et sincathegorematicum, primum est quod per se solo, et absque dependentia ab alio potest esse terminus ut homo. 2um est quod non potest esse sine [illegible] dependentia [illegible] ut prius est vehementer, prius est valde. 6o in concretum et abstractum, ut et de absolutis et connotativis, de [illegible] terminis autem 1a et 2a intentionis. 7o in coniunctum et divisum, seu in complexum et simplicem. Coniunctus seu complexus est qui constat pluribus simplicibus, ut homo animal, prius princeps, lex maledicta. Simplex et divisus, ut homo, animal. Et haec divisio coincidit cum alia in copulativum, et non copulativum, in collectivum, et non collectivum.
8o in infinitum et finitum; 1um est non homo, non cui subiectum 2um, est homo cui subiectum, et recurrit haec divisio cum alia in affirmativum, negativum, et privativum.

Proprietates termini sunt septem scilicet

Suppositio, appellatio, status, ampliatio, restrictio, diminutio, alienatio.
Suppositio est acceptio termini pro aliquo. Dividitur 1o in scriptam, vocalem, et mentalem et quae in formalem, et materialem. Primus exemplum prius est vocale, materialiter prius est nomen; formalis subdividitur in communem, et singularem; 1a est acceptio termini pro signato communi, ut homo est animal. 2a est singularis, ut philosophus Aristoteles; formalis communis dividitur in absolutam simplicem, et personalem. Absoluta est acceptio termini pro signato communi absque reflexione, ut animal est vivens sensitivum. Simplex est cum reflexione supra [illegible], ut animal est genus, homo est species personalis, cum reflexione supra singularia aliquid tale indeterminate, ut animal currit, id est aliquid singulare. Suppositio formalis et dividitur in distributivam, seu copulativam, et [illegible]; 1a est quando predicatum convenit omnibus contentis sub illo, ut omnis homo est animal; 2a est quando non competit omnibus divisim, ut omnes Christi apostoli sunt 12, atque libet non est duodecim

Appellatio est dictio alicuius sic, et sic denominans, et est formalis et materialis; haec appellat subiectum proprium, ut album volat, id est subiectum albedinis; formalis propria, ut disgregativum visus appellat subiectum proprium.

Status est — Acceptio termini pro tempore principalis copulae, aut principalis signati, ut prius qui fuit infirmus, nunc est validus, supponit pro tempore ubi est, non erat.

Ampliatio est — Extensio rei ad plures differentias temporis, ut vigilans dormit, id est qui vigilans erat, modo dormit.

Restrictio est — Termini coarctatio; ut omnis homo in illis est rectus, ubi particula in illis restringit terminum [illegible].

Diminutio pene coincidit cum restrictione ut Aethiops est albus secundum dentes.

Alienatio est — Extractio termini a propria ad impropriam, seu alienam significationem, ut Aeneas est in hac domo pictus.

Proponitur divisio propositionis in suas partes.

Dividitur 1.o in Mentalem, vocalem, et scriptam et licet de Mentali agitur, et ideo haec mentalis dividatur in Activam, et Apprehensivam negative. Dividitur 2.o secundum materiam, et secundum formam, et secundum quantitatem, et secundum qualitatem, exigitur secundum materiam vero non est tres, dividitur in propositionem de extremis coniunctis et divisis, et illa de coniunctis propositio est essentialis, ut animal rationale est animal, et naturalis, ut homo risibilis est homo, et contingens, ut homo albus est homo. Dividitur 3.o in Cathegoricam, et Hypotheticam; 1.a illa est, quae est absoluta et independens a conditione aliqua, aut hypothesi, ut Petrus est homo, homo est lapis, et non; Hypothetica, est illa, quae ab aliqua conditione pendet, a qua illa sequitur, ut si sol est, dies est, si homo est equus est brutum etc. Propositio cathegorica subdividitur in simplicem et coniunctam; simplex illa est, quae uno tantum constat verbo seu copula, cuius subiectum et praedicata vel subsistant vel non sint plura; propositio cathegorica coniuncta seu complexa est illa quae pluribus constat verbis seu copulis. Propositio cathegorica simplex subdividitur tripliciter, et secundum materiam proximam, et secundum quantitatem, et secundum qualitatem; secundum materiam proximam, hoc est secundum materialem connexionem inter praedicatum et subiectum subdividitur in Necessariam, contingentem, et Impossibilem. Propositio cathegorica simplex necessaria haec habet, illa est in qua praedicatum connectitur cum subiecto necessario vel connectatur essentialiter ut homo est animal, vel accidentaliter necessario, ut homo est risibilis, ignis est calidus. Cathegorica simplex contingens est, in qua praedicatum contingenter connectitur cum subiecto, ut homo est albus. Impossibilis est in qua praedicatum subiecto impossibile, ut homo irrationalis.

Secundum quantitatem id est secundum suae [illegible] extensionem et ~~materiam~~ subdividitur tripliciter in universalem, particularem seu singularem, et Indefinitam. Propositio cathegorica simplex universalis illa est, in qua subiectum vocem signo universali notatur, ut omnis homo, nullus homo est animal. Particularis seu singularis quae hac hora sumitur, propositio est illa in qua subiectum vocem aliquo singulari vel particulari notatur signo, ut Petrus est homo, aliquis homo ~~[illegible]~~ est animal, hic homo est animal. Indefinita illa est in qua subiectum vocem nullo notatur signo, ut homo est animal, homo currit, hic tamen dicitur si Indefinita est necessaria aequivalet universali, id est dicere, homo essentialiter animal, seu necessario est risibilis, ac dicere omnis homo est animal, omnis homo est risibilis; si vero est contingens aequivalet particulari, ut sic homo currit significat aliquis homo currit; ~~[illegible]~~ nisi sumatur in suppositione simplici ut homo est species animalis.

Subdividitur et propositio cathegorica simplex, sumpta communiter, non quod propositio rigorose, et stricte, sed quod enuntiatio in qua-
cumque, quae est saltem omnibus sunt orie propositionis ut falsa, sicut sunt quaelibet propositiones, sic enuntiationis in quibus,
quae propter sola peculiaritate veritatis vel falsitatis obtinetur. Sed et sumpta subdividitur propositio quae stricte et rigorose, et
quae intervenit ad argumentum in affirmativam et negativam. Propositio simplex affirmativa illa est, in qua aliquid de
aliquo affirmatur ut homo est animal, negativa autem illa est, in qua aliquid de aliquo negatur, ut homo non est lapis.

Propositio cathegorica coniuncta, seu complexa dividitur in copulativam, disiun-
ctivam, et modalem. Cathegorica coniuncta copulativa est ut / et sanctus est Paulus, et est vir bonus. Cathe-
gorica coniuncta disiunctiva est / aut dies est, aut nox est. Propositio cathegorica modalis illa est,
quae non solum affirmat vel negat praedicatum in esse subiecto, ut quaelibet propositio absoluta, seu de inesse, sed explicat modum
quo praedicatum inest vel non inest subiecto. Modi sunt 4or impossibile, possibile, necesse, contingens, contingens est quem
est album, possibile est prium esse album, necesse est hominem esse animal, impossibile est hominem esse lapidem; a-
lia sunt propositiones minus variae, ut exponibiles, exclusivae ut / tantum homo est risibilis[+] vel excep-
tiva, ut omnes in Adam peccaverunt praeter sanctissimam virginem. vel reduplicativae / ut
homo quatenus est quatenus non est vivus.

[+] hoc sit et exponibiles: nullus homo aliquis equus currit, vel aliquis homo aliquis equus currit

Divisio oppositionis enuntiativae

Dividitur in subcontrariam, subalternam, contrariam, et contradictoriam. 1a
est illa quae datur inter duas propositiones particulares, aut indefinitas contingentes, aequalentes particularibus.
2a est quae datur inter universalem et particularem sibi similarem, ambas affirmativas vel negativas ambas. 3a illa est quae da-
tur inter duas universales, vel inter universalem et similarem, quae ambae possunt esse simul falsae et non verae. 4a datur inter
inter universalem et particularem, vel inter duas singulares, quae nec sunt verae, nec sunt falsae, sed una vera et alia falsa.
Aequipollentia consistit in hoc, quod ad contradictoriam propositionem, et contrarias, et subalternas negatio est opposita, vel
postposita, vel opposita et postposita et in hoc carmine sunt res propositiones.

Prae, contradic; post, contra; prae post, post que, subalter.

easdem et et omnem propositiones aequipollentias his carminibus habemus.

Non nullus non, vel non omnis, est aliquis non:
Non omnis non, quidam est: omnis non, quasi nullus:
Nonnullus, quidam: nullus non sit sit omnis:
Non aliquis, nullus: non quidam non, valet omnis
Non alter, neuter: neuter non, praestat utrumque.

Duo haec carmina intendunt tam universalem negativam quam particularem affirmativam converti in totum
et hoc est quod obtinet primum carmen, per particulam Feci, ubi E signat universalem negativam, / I signat particulare affirmativam
deinde intendunt in hoc carmine tam universalem negativam, quam universalem affirmativam converti particulariter, et hoc dicunt
intelligi per particulam / Eva, ubi E est negativa universalis / A signat affirmativam ... carmen est hoc infra ...

+ quod ad partem et affir- ... indicant ... illud ... et ...